

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA.

XVII. ÉVF. 1916. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ara egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanus nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES:

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

Kis örökimádás címen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentség-látogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitűnő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (*dr. Tiefenthaler József*, Wien, IX., Boltzmann-gasse 14).

«**Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére**» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű **LEVELEZŐ-LAPON** kapható a „Jézusom örömom“ szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

A Regnum Marianum

ifjúsági lapjait melegen ajánljuk mindkét nembeli ifjúság figyelmébe.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaplója

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi újdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonként kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szívesen szolgálnak.

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső*: Zsoltár. — *Dr. Wéber Pál*: Sanyi első szentáldozása. — *Zachrath Zádor József*: Az élő kenyér. — *Monori Kovács Ferenc*: A tabernákulum világa. — *Dr. Tiefenthaler József*: Boldog egyesülés. — *Blaskó Mária*: A doktor gyertyája. — *Dr. Wéber Pál*: Áldozók szövetsége az elhalókért. — *Fr. Tarzicius*: Bőjti tárca. — *Oltáregyleti élet*. — *Kimutató*.

ZSOLTÁR

ANT. MAGNIFICAT. Uram, fejem oltárod zsámolyára hajtom* és arcra borulva zengem előtted az első psalmust.

Ezüst thuribulumnak izzó paraszára tömjént teszek ezüst navikulából* és reszkető kézzel lengetem feléd Arábiának illatos tömjénét.

Uram, te látod szívemnek rostjait* és lelkem redői előtted tárva vannak.

Tudod, Uram, hogy a fényt nem hajszoltam* és Babylon után nem áhitoztam.

Tudod, hogy inkább epedtem rozzant kis kalyibákért,* mint felhőkarcoló, tornyos palotákért.

És inkább szerettem a szűrt és a ködmönt,* mint a bársonyt és a selymet.

A vert sárga földet inkább,* mint a süppedő szőnyeget és sikos parkettet.

Te azonban elhívtál Mádiánból* és a Fáraó elé küldtél.

Elszólítottál Izraelből* s elküldtél a veszendő Ninivébe.

De én, Uram, nem szállok hajóra* és szined elől Tarzisba nem futok.

Hanem megyek parancsod útjain* és zászlómat előtted háromszor meghajtom.

És felajzom néma, porlepte hárfámat* és megpendítem rajta a Magnificat melódiáit:

Magasztalja az én lelkem az Urat* és örvendez lelkem az én Üdvözítő Istenemben.

Mert megtekintette szolgájának alázatosságát* és hatalmas dolgot cselekedett az ő karjával.

És nagy dolgokat cselekedett nekem a Hatalmas,* kinek szent az ő neve.

Oltalmába vette Izraelt, az ő szolgáját,* megemlékezvén irgalmaságáról.

Uram, nevedet mindörökké áldom* és imádom a te bölcs végzéseidet.

És el nem bocsátalak téged,* hacsak áldó kezéd nem teszed fejemre.

Tebenned bízom Uram,* meg ne szégyenüljek mindörökre.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek,* miképen kezdetben vala, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Amen. Ant. Magnificat anima mea Dominum!

Horváth Rezső.

Sanyi első szentáldozása.

GEGNAPELŐTT a budafoki úton volt dolgom. Hazajövet a néptelen úton egy kis leánnyal találkoztam, ki pogácsát vitt a pékhez. Mit viszesz kis leány? — kérdeztem. Illedelmesen köszöntött és felelé:

— Pogácsát süttet Remcsovic néni Sanyinak, mert megkívánta.

— Ugyebár, jó a pogácsa?

— Igen, tisztelendő bácsi, ép azért kívánta meg Sanyi is.

— Hát mondd csak, ki az a Sanyi?

— Remcsovicsek kis fia; tüdőbeteg, meg fog halni, így mondotta a doktor bácsi.

— Hány éves, Sanyi?

— Hétéves.

— Katholikus?

— Igen.

— Talán még nem is gyónt életében?

— Nem, tisztelendő bácsi, még nem gyónt.

— Tudod mit? Ugyebár a Fehérvári-úton ismerős vagy?

— Igen.

— Ott láttad bizonyára azt a nagy házat, melynek homlokzatán szentek képeit láthatni? Látható szent István, szent Imre, szent Gellért.

— Igen, tisztelendő bácsi, az a Szent Imre kollegium. Onnan jár hozzánk a Nagyságos Ifiúr, mindig hoz a mamának Szent Vince cédulákat.

— Hát tudod-e, mik azok a szent Vince cédulák?

— Igen. Azokért kapunk a boltban húst, kenyeret, tejet...

— No jól van. Látom tudod, hol van. A tisztelendő bácsi is ott lakik.

Most tehát, ha hazaérsz, mond meg Sanyinak és mamájának, hogy a tisztelendő bácsi meg fogja őket látogatni, te majd eljössz abba a nagy házba és megmondod, mikor lesz a legjobb.

Másnap vasárnap volt. Délelőtt a portán várakozott egy kis leány. Semmi különös okom nem volt, mégis lementem a portára. Valami hívott. Lemegyek és ott látok egy kis leányt. Nem ismertem fel. Vasárnapi szép ruhája volt rajta. Más asszonyok is voltak ott, kik a szent Vince segélyre várakoztak. A kis leányról is azt hittem, hogy szent Vince segélyre vár, talán édesanyja helyett jött el — gondoltam. De mégis megkérdeztem:

— Hát te, kis leányka, mit hoztál?

— Sanyi várja a tisztelendő bácsit — volt a kedves felelet.

— Meg sem ismertelek, siess haza és mondd meg, rögtön jön a tisztelendő bácsi.

E kedves meghívásra természetesen siettem Sanyihoz. Régi, dülendező házba vezetett utam. Egyszobás lakások sokasága a ház. Amint belépek Remcsovicsék szobájába, a sarokból egy édes hang fogad: Dicsértessék a Jézus Krisztus! — Mindörökké, Amen. Sohsem láttam még Sanyit, de első szava elég volt arra, hogy szép lelkét megismerjem. Vézna testtel, csontjaira rászáradt bőrrel, réveteg, fájdalmas tekintettel feküdt szegényes ágyában Sanyi. Mamája könnyes szemekkel ült mellette, megkönyebbült szíve, mikor kionthatta bánatát.

— Tisztelendő úr, én vagyok a legszerencsétlenebb e világon. Nyolc gyermekemet már eltemettem, katona fiamról már régóta nem jön hír, Sanyi volna egyetlen vigaszom, boldogságom, de ime már három hónapja szinte fonnyad, szárad szegényke. A nyáron a légymányosi tóban fürdőzéskor meghült s azóta beteg. Elveszíttem ezt a drága gyermekemet is — és ráborult a sápadt kis Sanyikára.

Elkezdtem azután beszélgetni Sanyival. Beszéltem neki Jézuskáról,

menyországról, angyalokról. Megindultság nélkül nem tudom leírni, mily boldogan tette össze átlátszó kezecskéit és csak annyit mondott:

— Ugy-e tisztelendő bácsi, engem is szeret a Jézuska?

— Hogyne, édes Sanyikám! Hisz ő küldötte el hozzád a tisztelendő bácsit is. De hogy még jobban szeressen téged, a tisztelendő bácsi most meg fogja gyóntatni Sanyit. Ó mennyire örült a lila stólának! Mily nagy áhitattal imádkozta a Miatyánk kéréseit! Mily boldogan vetett magára keresztet, mikor a tisztelendő bácsi feloldozta! Ó az a szegényes szoba, melynek két ablaktábláját odaragasztott papir pótolta, nem volt már szegény — gazdag volt a kegyelmektől és mindkettőnk örömétől!

A leterített asztalon volt a szent olaj. Sanyi észrevette.

— Tisztelendő bácsi azt is nekem hozta?

— Neked, Sanyikám.

— Ó! — mily jó a tisztelendő bácsi!

Feladtam Sanyikának az utolsó kenetet is, aki csak néhány perccel előbb életében első és talán utolsó gyónását végezte. Istenem! Milyen megható! Alig tudtam könnyeimet visszatartani, mikor álmatlanságtól agyongyötört szemeit, száraz ajkát, bot vékonyságú picit kezeit megkentem. De mily boldog volt e gyermek! Mennyire megváltozott a sóhajokkal teljes szoba hangulata! Mamája odahajolt és megcsókolta gyermekét. Milyen édesen, szinte a dicsőült lelkek nyugalmaival nézett siránkozó anyjára.

Az első szentáldozással egy napot vártunk, mert Sanyi papája a gyárban dolgozott, de másnap szabad napja volt. Ő is jelen akart lenni és osztozkodni kívánt Sanyi örömeiben. Egész nap várta a fehér terítős asztal Jézuskát. Egész nap a díszes, gyertyás, szent képes asztalt nézte Sanyika. Mert mi fog holnap itt történni? hogyan? hát eljön ide Jézuska? hogy néz ki? milyen? még sohasem láttam. Ilyen gondolatokkal, fohászokkal teltek az órák, percek. Szent előkészület az áldozásra. Igazi tűz, csupa vágyódás!

A boldog nap felvirradt egy kínokkal teljes, gyötrelmes éjszaka után. Amint belépek az Úr Jézussal Sanyiék szobájába, Dicsértessék a Jézus Krisztus — köszöntéssel fogadnak. Az ágy mellett állott Sanyi papája és mamája.

— Isten hozta! Tisztelendő úr, suttozta mamája, úgy örül a lelkem, hogy ezt a napot Sanyika megérte, mert éjjel hirtelen oly rosszul lett, hogy azt hittem, rögtön meghal. Fájdalmában sóhajtozva mondogatta: holnap eljön Jézuska.

— Igen, eljött Jézuska — mondtam Sanyinak. De mondd csak, tényleg elhozta Jézuskát a tisztelendő bácsi?

— Igen — volt a halk és kedves felelet.

— De hol van? — mond csak Sanyikám.

— A kenyér, az ostya a Jézuska.

Letérdeltünk és Sanyika utánam mondotta az imákat. Szárazon szem nem maradt, mikor az ima szavait áhitattal mondogatta.

— A kis Jézuska örömmel jött el hozzád — mondtam. Te is örülsz, Sanyikám?

— Igen, igen.

Égő gyertyát adtam kezébe, odavittem hozzá az Úr Jézust és megáldoztattam. A sir felé tekintő fáradt szemek kigyulladtak. Halkan imádkozta utánam: Ó Jézusom neked élek! Ó Jézusom neked halok! Ó Jézusom tied vagyok élve és halva!

A szentáldozás után így szóltam Sanyihoz:

— Valaki téged még szeret.

— Kicsoda? Tisztelendő bácsi.

— Egy jószágos Atya — mindnyájunknak Szentatyja, elküldötte reád az ő áldását. S erre összekulcsolt kezekkel, fájdalomban is boldog nézéssel fogadta a pápa apostoli áldását.

Sanyi boldogan feküdt ágyában, panaszszó nem hagyta el ajakát. Csendesen, megadással viselte a nagy és nehéz keresztet. Könnyes szemekkel néztük a kedves gyermeket.

Sanyi nagy napját jó lelkek siettek külsőleg is örvendetessé tenni, küldöttek neki sütemény, piskótát, kétszersültet, a Nagyságos Ifiurak pedig pénzt, hogy mamája készíthessen Sanyinak könnyű és tápláló ételeket.

Mielőtt távoztam, még egyszer megáldottam Sanyit. Búcsuzáskor kért, hogy jöjjenek el meglátogatni. Eljövök, hogyan jönnék el, Sanyikám!

Amikor *ez igaz történetet* lapunkban olvassuk, addigra Sanyika talán már a szép és jó angyalok között lesz, kikről oly szívesen, oly nagy örömmel hallgatta a tisztelendő bácsi beszédét.

Dr. Wéber Pál.

Az élő kenyér.

A KENYÉR a földi élet gócpontja. Nem hiába látja a népmonda a kenyér édesanyjának, a búzaszemnek homlokán az Isten képmását. A kenyérből árad szét a testben a melegség, mely az élet gépezetét mozgatja. Napsugárból szötte az Isten keze a búzakalászt s bele a nap hevének szilárd szemecskéit helyezte. Az ég melege van a kenyérben elraktározva, valóságos égből hullott manna a kenyér.

Boldog a hajlék, melyből a kenyér ki nem fogy; legyen bár fehér, mint a gyolcs, vagy sárga, mint a nap korongja, legyen fekete, mint a föld, mely bölcsője volt, csak kenyér legyen. A kenyér a földi boldogság telje, a Gondviselés záloga.

Földi életünket nem a nap tűzvilága, hanem a barna kis kenyér uralja. Az ember mindent tud nélkülözni, csak a kenyeret nem.

A világesemények a kenyér misztikus pontja körül forognak. Az igazi nagy forradalmaknak a kenyér volt az oka, a testvér irigyelte a testvértől a kenyeret. A mostani világhadakozást is a kenyér miatt kezdték. Az angol kéz ki akarja ragadni a német szájából a falat kenyeret. Az irigység átokkal sózza kenyerét s aki azt eszi, vak gyűlölet borul elméjére. A megátkozott kenyér pedig a vért pataokban ontja ki, nem pedig táplálja.

Az *élet kenyerét* imáinkban kérjük s nem testvéreinktől ragadjuk el. Az irigység megátkozott kenyerét az Isten vette először ajkaira: «Add meg nekünk mindennapi kenyerünket», azután kezeibe s az utolsó vacsora dísztermében az áldozat és áldás kenyerévé avatta fel: «Ez az én testem.»

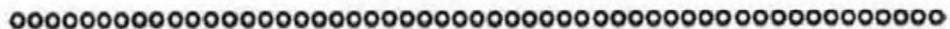
Mióta az Isten Fia evett a kenyérből s kezének áldásaival árasztotta el, azóta a kenyér tápláló ereje megnőtt és a test határain túl a *lélek* tápszerévé is lett. Forradalmat idézett fel a láthatatlan világban is, de a szeretet lángjainak kitöréseivel. Nemcsak fehér többé a kenyér, de ragyogó is; nemcsak az éléstárakban őrzik féltékenyen, hanem az oltárok tabernáculamaiban is; nemcsak az emberek éhes csoportjai rajzanak körülötte, hanem az angyalok karai is hódolnak előtte.

A kenyér nemcsak éltető, de *élő* is lett. Szent volt a kenyér mindig, de Jézus kezében szentség lett. Jézus kenyerébe nem kell kovász és élesztő, mert az az élet erősítő és gyógyító erőitől duzzad.

Az Oltáriszentség nemcsak e földi lét vándorútjain üdíti fel testi s lelki erőnket, hanem az utolsó útra is magunkkal visszük, midőn koporsónk bárkájával az örök élet végtelen oceanjaira szállunk.

És boldogok, akik magukkal vihették az élő kenyér útravalóját, mert azok soha el nem fogyatkoznak.

Zachratka Zádor József.

Dicsőíttessék és magasztaltassék

Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

És bemenvén az angyal hozzája, mondá: üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr teveled, áldott vagy te az asszonyok között.

A tabernakulum világa.

RIS AJTÓ mögött fehér, egyszerű szobácska. Fehér vászondarab képezi padlózatát, néhol falain apró fénysugarak. E csendes szobácska ott van az oltárnak a közepén, nyugodt, egyszerű környezetben. Köröskörül félhomály dereng, a presbiterium ablakocskái oly kevés fényt vetnek a a kis szoba ajtaja felé. A kis szobácska előtt gyenge fényel ég egy kis olajlámpa. Mindig, folytonosan ég a kis lámpa, a szimbolum.

E kis szobácska a tabernakulum. Egyszerű, kis épület, gyenge zárú ajtó; csendes, szegényes belseje. S e szobácskában lakik a leghatalmasabb fejedelem, égnék s földnek Ura, királya. E kis ajtó zárja el a világot, a mindenség teremtő Istenét.

A krisztusi egyszerűség, a krisztusi szegénység, engedelmesség, alázatosság, szelidség, a krisztusi fenség világa dereng e kis lakban. Az a király, akinek számára a világ minden palotája méltatlan épület, az a fejedelem, akinek birtokában van az erdők-mezők minden virága, hegyek minden érce, arany, ezüst s csillogó, káprázatos drágakő — az a király egyszerű, fehértapétás, csendes kis lakásban él, hová nem hatol a nap világosság, honnan nem látszik a természet szépsége, hová tavasznak pompája, édes virágillat, madarak kedves csevegése nem hatol: ily szobában lakik a világ Megváltója, Teremtője, Ura, Istene. Az a kis lámpácska, mely ajtaja előtt ég, pislog, reszket minden szélfuvásnál, minden kis szellő meglebegteti lángját; a presbiterium sötét, nincs sehol dísz — egyszerűség jellemzi belsejét. Másutt díszesebb az oltár, szebb a külseje az egész szentélynek; azonban a tabernakulum ott is csak szűk, kicsi szobácska, gyenge, szegényes kunyhó annak a nagy Úrnak, aki, ha akarná, gyémántok világosságánál, arany palotában, ragyogó drágakövek között lakhatnék.

A tabernakulum a krisztusi szellem tanítómestere. A tabernakulum, mely a leghatalmasabb Úr lakóhelye, felénk küldi az Isten fenségének, a krisztusi tannak szavait, lelkünkbe rejti az evangéliumi tanácsok boldogságot, örömet hozó magvait s felneveli a keresztyén tökéletesség gyümölcsös fáját. A krisztusi lak egyszerűsége a lélek emancipációját diktálja nekünk: Sursum corda! Emelkedjék ki a lélek a világ hétköznapi zajából, a világi javak tömkelegéből, emelkedjék a gyermeki lélek egyszerűségével Urához, Istenhez! Vesse le a világ megszokott, helytelen kritikáját: mindent a külső látszat szerint ítélünk meg, a belsőbe tekinteni kevésnek van kedve. Az a krisztusi szobácska csodálatos egyszerűségében kiáltja felénk: én hordozom a világot Urát, itt van a teremtő Isten; az emberi lélek szeretné felfogni ez ideális értéket, amely az

egyszerűségben, a bensőségben rejlő krisztusi életnek a tulajdona s ha föllelte, a világ kritikája oly paradoxon elé akarja állítani, hogy nem tudja magát az igazság útján való előrehaladásra elhatározni.

A tabernakulum világa magába rejti a keresztény tökéletesség örök kútforrását, a szerető Krisztust. Az örök lámpa, mely éjjel-nappal ott ég a kis szoba előtt: valódi szimbolum. Szimboluma a szeretettől folyton lángoló, a folyton elhagyatottságában, visszavonultságban is szerető Krisztusnak, ki kiválasztotta magának a legegyszerűbb helyet, hogy megmutassa, mennyire szereti az embereket. Az egész keresztény tan, a krisztusi szeretetnek tana sugárik a tabernakulum ajtaján át s odavetődik az imitációs lélekbe, hogy a viszontszeretet legméltóbb, méltányos és köteles érzelmét ébressze: Ő iránta, aki ily gyenge, törékeny alakban, a kenyér színe alatt akar az emberek között tartózkodni, hogy minél többen jöhessenek hozzá; Ő iránta, aki a papnak a kezeire bizza magát, aki szolgáinak adja oda magát, aki az alázatos szeretet imáadásra méltó mintaképe. Annyi megvetésnek, annyi gyalázatnak lesz tárgya épen a szeretet szentségében, az Eucharistiában s mégis mindig várakozik a további szégyenre, mert tudja, hogy jönnek majd más lelkek, kiknek eledelre van szükségük, lelki eledelre, mely életet, új erőt, új reményt, új vigasztalást nyújthat nekik.

A tabernakulumra szent János Apostol evangéliumának szavai a legtalálóbban vonatkoznak: *Maiorem dilectionem nemo habet. Senkinek sincs a krisztusi szeretetnél nagyobb szeretete; hiszen Ő állandóan és csak azért időzik a gyalázat, megaláztatás, megvetés közepette is az emberek között, hogy, ha akad bárányka, mely pásztorát keresi, azt bizton megtalálhassa.*

Az ember is tabernakulum. Az emberi ajk, mely magába fogadta az Úrnak szent testét, szintén tabernakulum-ajtó. S vajjon a szentáldozás után jobban örülhet Krisztus annak, hogy a tabernakulumból az emberi lélekbe szállt, mint annak, hogy a tabernakulum csendes magányában kell tartózkodnia, mert a szeretet ösztönzi? Vajjon gondozott tabernakulum egyszerű tisztasága ragyog-e abban a lélekben, amely magába zárja az Urat; vajjon fehér falak fogadják-e az isteni Üdvözítőt, vajjon tiszta-e az a szentséggyolcs, *corporale*, amelyre az Úr lehajtja fejét? Avagy nyirkos, piszkos falak, szenvedélydúlta fészek, rendetlen hajlék fogadja magába az Urat? Vajjon az emberi lélek nem hasonlít-e sokszor elhanyagolt tabernakulum szentséggyolcsához, mely évek hosszú során összepiszkolódott és senki sem cseréli fel tisztával? Vajjon az emberi tabernakulum nem a megszokottság ridegségével fogadja-e magába az Urat? Nem-e évek hosszú során észre sem vett, felhalmozódott szemét rakódott le a gondatlan házigazda lelkének *corporáléján*? Ég-e az örök

lámpa? Ha a szeretet szimboluma kialudt szemekben, ha a lélek tabernakulumban jelenlévő Krisztusra nem gondol senki, akkor bizony az Úr szívesebben tartózkodik a rideg anyagból készített, az oltáron jelenlévő tabernakulumban, mint ott, ahol a legszebb, a legértékesebb palota helyett nyirkos, roskadozó kunyhót talált, amelyet gazdája tatarozni nem kíván, amelynek reménytelen külseje nem mutat lelkesedést, szeretetet. Ily roskadozó kunyhó az a lélek, mely talán naponta magához fogadja az isteni Megváltót, de gazdája nem néz utána, tiszta-e a szentséggyolcs, ég-e az öröklámpa, nem nyirkosak, hidegek, piszkosak-e a falak?

Mikor az ember ajka egy pár pillanatig tabernakulum lehet, gondol-e akkor az áldozó arra, hogy e nyelv, amelyen most a szent Ostya pihen, talán nem is oly régen, még káromkodott, avagy illetlen tréfákat mondott el modern társaságban? Pedig mily jó volna, ha az az áldozó akkor szégyenében elpirulna s azt mondaná: Ez az ellentét nem méltó az emberhez s vágyódnék a javulás után.

Az emberi tabernakulum, az ember lelkében lakozó Krisztus tabernakulumuma fényes palota lehetne s ha az lenne, ez méltóbb lakás lenne az Úr számára. Ha a szeretet lángjának öröklámpája égne az áldozó lelkében, ha az ártatlanság képezné a szentséggyolcsot, ha a falakat érzelmek arany sugarai díszítenék, ha köröskörül erények virágcsokrai ékeskednének, mily boldogság lenne, ily lakást nyújthatni Krisztusnak. S az ideális az, hogy minden keresztény lélek ily tabernakulummá válhat, hogy minden lélek olyan lakást nyújthat Krisztusnak, amelyben az eucharisztikus, az igazán szerető Krisztus elfeledhetné azt a sok bántalmat, amely épen szerető Szívének szentségében olyan sokszor éri; elfeledhetné és örülhetne a kedves kis lakásnak, hol minden ragyogó fehér, minden annyira vonzó egyszerű szépségében is, hol erények virágainak illata árad, jócselekedetek édes gyümölcse látszik, fényes lánggal ég az öröklámpa, a szeretet szimbolumának szívvörös tüze s nem alszik ki soha, mert gondozza szerető lélek, áldozatkész, tiszta szeretettel.

Emberi lelkek, nyissatok tabernakulumot a szerető Krisztusnak, ilyen tabernakulumot, hol saját érzelmek lángja az örök tűz, hol a lélek tisztasága a szentségnek gyolcsa, hol erényeiteknek virágjai árasztanak édes illatot; mindenki készíthet ilyen szentségházat a saját lelkében az eucharisztikus Üdvözítőnek; emberi lelkek, szerezzetek örömet e szép, kedves lakással Krisztusnak; a krisztusi szeretet, a keresztény tisztaság, az isteni erények diszével pompázó, meleg lakásba fogadjátok lelkek a szerető, eucharisztikus Krisztust s ez öröm, amelyet Krisztusnak szerezzetek, meghozza jutalmát: boldogok lesztek.

Monori Kovács Ferenc.

Boldog egyesülés.

Mi Urunk kapharnaumi beszédének ez a mondata: «Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az én bennem marad és én őbenne» (János 6., 57.), teljes foglalhatja a szentáldozás kimondhatatlan mélységének és nagyságának. Isten, maga a szentség és hatalom egyesül az emberrel, a gyarló bűnössel. Ábrahám földig hajolt és nem tudott hová lenni örömeiben, amikor három angyal vándor képében meglátogatja őt. A szentáldozást is látogatásnak, az Úr látogatásának a lélekben szokás nevezni, pedig ez a szó halvány árnyékát sem fejezi ki annak a boldog valóságnak, hogy Jézus egyesül a lélekkel. Tudjuk mi ezt egyáltalában felfogni, értékelni? Talán olyan ez, mint mikor ott ragyog a szentségtartóban, vagy ott pihen az áldoztató kehelyben? Talán úgy van az áldozó lelkében az Úr, mint mikor csendesen rejtőzik az oltárszekrényben? Minő szent az a monstrancia, ciborium, tabernakulum, csak felszentelt kezek liliosz tisztasága nyúlhat hozzájuk, mikor ott van az Oltáriszentség. És lássátok, mindez csak egymás mellé helyezése az Úr Jézusnak és ama szent tárgynak s azért meg sem közelíti a szentáldozás kegyelmét, amikor Jézus *egyesül* az áldozóval.

Hát hogyan értsem meg ezt a csodálatos titkot? Közelebb járok az igazsághoz, amikor a testi táplálékról veszek hasonlatot. Az étel tápláló részei bennem vérré változnak, sejtekké, idegrostokká és szövetté lesznek. Az étel átjárja testemet, erőt, fejlődést ad neki. Ilyenféle bennem az Úr Jézus egyesülése a lélekkel. Csakhogy míg ott a testi táplálék változik át a test éltető elemeivé, addig itt, ennél a szent egyesülésnél az ember lelke hasonul át a szent táplálékhoz. Az étel emberi vérszöveteket szállít a testnek, az Oltáriszentség pedig isteni életet ad a léleknek, isteni vágyakat és törekvéseket, gondolkozást és érzést olt beléje. Valósággal isteni élesztő bennem az Oltáriszentség, mely átjárja, átdolgozza, isteni erjesztésbe hozza lelkemet. Szőlővesszője leszek annak az áldott tőkének, mely énbennem Krisztus, kinek isteni ereje árad szét lelkem erezetében.

Mondjátok, nem csodálatos egyesülés ez! Mondjátok, nem megfoghatatlan felemelése ez a gyenge, gyarló emberi léleknek!

Sőt több: a legnagyobb boldogság. Látom, hogy Magdolna szerencsétlen, mikor nem találja a sírnál az Úr holttestét; látom, hogy Péter apostol a lábmosásnál halálra ijed, mikor hallja, hogy ellenkezése kizárná az Úr társaságából; látom, hogy a szeretett tanítvány, szent János kimondhatatlan boldog, mikor az utolsó vacsorán az Úr keblére hajthatja fejét. Micsoda boldogságnak kell hát rejlenie a szentáldozásban, amikor nem

Krisztus holttestét keresem, hanem az élő Úr Jézusra találok; mikor nemcsak az Úr társaságának örvendhetek, hanem lakást vesz magának bensőmben; mikor nem az Úr keblére borulok, hanem az édes Jézus legbensőbbben egyesül az én lelkemmel.

Most értem az egyház imádságát: Kenyeret adtál nekünk az égből, mely minden gyönyörűséggel teljes. Ami gyönyörűség elképzelhető a földön s zét van szórva a mindenségben, mint az illat a virágokban, mint a színek a természetben, mindez a gyönyörűség itt együtt van a legméltóságosabb Oltáriszentségben és én szívhatom és én élvezhetem, mikor a szentáldozáshoz járulok.

Eddig talán nem éreztem, eddig talán kevés gyönyörűséget találtam benne, mert elfelejtettem, hogy ott minden rejtve van, mint maga az Úr Jézus rejlik az Oltáriszentségben. De most tudom, hogy a szentáldozásban minden gyönyörűség befoglaltatik, azért ezentúl keresni fogom, mint a kincskeresők az aranyat Kaliforniában, ezentúl dolgozom, gondos előkészüléssel, mély alázattal és imádással fáradozom a szentáldozás gyönyörűségei után, mint a gyémántkőszőrülő fáradságos munkával, arcának verejtékével csalja ki abból a színtelen gyémántkőből az ezer fényugarat szóró és folyton ragyogó briliánst.

Gyönyörűség az Oltáriszentség vétele, de csak bensőséges, hívő lelkek gyönyörűsége.

Dr. Tiefenthaler József.

A doktor gyertyája.

A doktor zsebrevágta két kezét, összeráncolta a homlokát és lehajolt a töpörödött asszonykához:

— No, mi baj... köhögünk?

— Az, az doktor úr — kezeit csókolom — úgy fáj az a girhős mellöm... azért ígértem három gyertyát a drága Szűzanyának, ha meggyógyít a tekintetes doktor úr.

A doktor türelmetlenül nyúlt az anyóka fájós csontjaihoz.

— Ne beszéljen hiábavalót, inkább mondja el, mi baja. Ha gyógyítható, meggyógyul a gyertyái nélkül is, ha nem, elégethet ezer gyertyát is, mégis göthős marad.

Az anyóka megszeppenve hallgatott el, a doktor pedig rendelés után kedvetlenül vágta ki az elegáns nappali ajtaját.

— Ostoba, javíthatatlan, számár népség. Torkig vagyok ezzel a szent Antal és szentelt gyertya bolondságokkal. Multkor egy katona száz koro-

nát ígért szent Antalnak, ha nem kell amputálni a lábát. A difteritiszes gyerekbetegeim anyái gyertyát égetnek a Máriának. Közönséges kuruzslók... és ezek akarnak intelligens emberek lenni.

A doktorné hallgatva nézte férjét. Szép, finom arcélű, közepes korú nő, szellemi intelligenciára valló fehér homlokkal és szenzibilis lelkületet eláruló finom arcjátékkal. Most is idegesen rándult az ajka és mélyen nézett a férjére. Látszott, hogy szólni akart, de mégis hallgatott.

— Írt már a fiúnk?

Az asszony ajkáról egy sóhaj lebbent el.

— Nem. Itt volt a postás, de a fiútól nem hozott.

Hallgattak. Mindakettő maga elé meredt. A doktor rég elfelejtette előbbi bosszankodását, csak a fiára gondolt. Az asszony pedig hal-
kan imádkozott és lélekben szentelt gyertyát ígért a drága Szűzanyának.

A doktor lélegzet nélkül rohant fel a lépcsőn. A felesége érte küldött a kórházba — a fiúról jött sürgöny.

Az ajtó előtt egy pillanatra megállt. Halántékai lázasan lüktettek. Goldolatai majd szétvetették az agyát. Mi van a sürgönyben: élet vagy halál?

Akkor elébe tántorgott halottfehéren az asszony. A doktor feljajdult.

— Meghalt!

— Nem. Sebesült. Súlyosan sebesült.

Csak ebben a pillanatban érezte át az apa, — aki annyit járt élet és halál között, — hogy mi az az élet. Nem bánta, hogy sebesült, hogy súlyosan sebesült, hogy talán nyomorék is a fia, csak egy ujjongás töltötte el lelkét: él! él! él!

— Istenem, — szaladt ki elfuló zokogással az ajkain, — Istenem, hát él!

Az asszony nem tudott sírni sem. Szavának hangja tompa volt a csüggedt fájdalomtól.

— Élet és halál között.

Most megrendült az ujjongó lélek. Mint téli fagy korai tavaszra, úgy hatott a pár tompa hang.

— Mi baja, hol sebesült meg?

— Tüdőlövés. A golyó még benne van. Életveszélyes lesz az operáció.

Ekkor felcsuklott a hangja:

— Menj, siess, fuss! Végy szabadságot, utazz a fiához. Vagy nem. Sürgönyözz Pestre a leghiresebb tanárnak. Utazzon ő a fiúhoz. Vagy... Nem tudom... édes Istenem, megbolondulok... menj, erigyj, intézkedj... minden pillanatunk drága!

A doktor bambán, értelmetlenül nézett, mint a fejbeütött. Végre ébredezni kezdett lelkében az orvos:

— Golyó, tüdő, operáció... — végig simított homlokán és a kalapja után nyúlt.

Az esti levegő magához térítette,

— Hiszen még nincs minden veszve. Magamnak is volt sikerrel végződő hasonló esetem.

Tanakodni próbált önmagával.

— Mit tegyek? Utazzam oda? Én sem vagyok hiresebb orvos az ottaninál. Az izgalom csak bizonytalanná tenne. Sürgönyözzek Pestre? Mit tehet többet a pesti tanár? Itt csak a természet segíthet és... Isten — fohászkodott fel és meghajtotta fejét.

Lelkében a vad fájdalom szelid, könnyező bánattá enyhült.

Lassan, lehorgasztott fejjel lépkedett az utcán. Köröskörül a házakra szomorúan simult az esti gázlámpák betegsárga fénye. Az utca sarkáról sötéten domborodott ki a Dózsa-téri Mária-szobor. Előtte fény nélkül meredt elő a máskor gyertyákkal teletüzdelte fekete vaskorlát.

A doktor egy pillanatra megállt. Körülnézett.

Csúnya, nehéz ködös, őszbe illő téli este volt. Köröskörül szürke házfalak támaszkodtak egymásra kegyetlen flegmával. Középen a szobor Mária szelid fehér alakja előtt nagy kendőbe burkolt sötét anyóka kuporgott. A korlátnak gyertyákra váró vastúfi fénysóváran terpeszkedtek szét, mint a halálkasza fogai, panaszolva a nyomorúságot, szegénységet, amelynek már nem jut fényre, sugárra a drága Szűzanyának. Köröskörül kórora száradt szomorú téli bokrok, pár fenségesen komoly hatalmas fenyő. Mögüle világított ki betegsárga gázvilága a pinceboltocskának, ahol a kirakatban sárga viaszgyertyák bóbiskoltak a januári alkonyatban.

A doktor nézte. Először a szomorú téli képet, de gondolata messze szállt a sebesült fiú felé. Akkor a boltocskára tévedt pillantása, majd a fehér Máriára, majd ismét a szunyókáló sárga viaszgyertyákra.

— A fiam... ki gyógyítja meg a fiamat?... — A fehér Mária ránézett a szomorú emberre.

— A fiam... mit segíthetek rajta én... mit tehet a tanár... mit tehet az egész orvosi tudomány?...

És a fehér Mária mégegyszer ránézett a szomorú emberre.

— A fiam... Uram Istenem, ki gyógyítja meg az én fiamat?...

A fehér Mária most már szeliden mosolygott. A doktor pedig felfogta a mosolyt. Kitáguló, sugarakat elnyelő, szomjas, epedő, remélő, hívő lélekkel:

— Meggyógyítod?

Most már a doktor is mosolygott. Akkor felemelte lehorgasztott fejét. Indult. Gyorsan kopogtak lépései a négyszögű köveken.

— Gyertyát kérek. A legszebbet és a legdrágábbat.

Mikor megkapta, magához szorította. Féltve, szeretve, mint a drága kincset. Mint egy most feltalált csodaszérumot...

Odahaza a doktort remegve várta felesége.

— Intézkedtél? — zihált a hangja. A doktor mélységes reménységgel bólintott vissza.

— Igen. Gyertyát égettem a drága Szűzanyának.

Az alatt pedig a szürke házfalakra, kórora száradt téli bokrokra, leszálló gázlámpás városi éjszakába diadalmasan szórta fényét Szűz Mária előtt a sárga viaszgyertya.

Blaskó Mária.

Áldozók szövetsége az elhalókért.

A TEMETŐKben mindig találunk sirokat, melyekről a kereszt már eltűnt, fű borítja, minden el van hanyagolva, látszik, hogy az elhunytak már nincs élő rokona, ki sirját néha rendbehozná s ott egy-két Miatyánkot lelke üdvösségéért elimádkozna. A régi dunántúli mondást: amit a sir eltemet, azt a szív eltemet — a tapasztalat sokszor igazolja. Szinte nehéz nekünk élőknek elgondolni, kik körül vagyunk véve szülők, testvérek, gyermekek, rokonok, ismerősök, jóbarátok szeretetétől, hogy halálunk után oly hamar el fognak felejteni minket is. Ma még nagyobb a száma azoknak a siroknak, melyek díszítéséről csak a természet gondoskodik. Az immár 20 hónapos háborúban a halál győzedelmes aratását tartotta. Hőseink tömegsírjai kétszeres erővel teszik kötelességünkké, hogy az elesettek emlékét nem elégséges kizárólag emlékszobrokban megőrizni, hanem a szívben, a lélekben is biztosítanunk kell emléküket. Biztosítanunk kell akként, hogy emlékük utolsó óhajuknak megfelelő legyen.

És mi lehetne az más, minthogy róluk imáinkban meg ne feledkezzünk. Mert ugyan lehetne-e más kívánsága annak a közlegénynek, ki a támadást megelőzőleg a fedezék falába belevéste a Miatyánk kéréseit? Vagy annak a derék népfőlkelőnek, ki oldalra támasztva fegyverét, elővette féltett kincsét: rózsafüzérét s azt buzgón imádkozta? Vagy annak az őrmesternek, ki a frontról ezeket írta: «Temetőszentelésen voltunk, hová eddigi halottainkat temettük. De sok mindenről beszéltek

nekem azok a néma sirok! Éreztem, hogy ezekről az ismerős ismeretlenekről nem szabad imádságomban megfeledkezni, amíg élek.»

Igy kell nekünk is gondolkoznunk: a harctereken elesettekről ép-úgy, mint azokról, kik itthon környezetükben elhunynak. «A megholttól ne vond meg jóindulatodat,» vagyis szeretetedet — figyelmeztet bennünket Sirák fia. Mi másban álljon szeretetünk, mint segítségünkben! Szent Gertrudnak kinyilatkoztatta az Üdvözítő: «Különös örömet találok azon imákban, melyeket az emberek a megholtakért mondanak.» Mennyire a komoly időknek megfelelő volna, ha valamiképen biztosítanánk, elsősorban az elesett hősökért az imádságot. Örülünk, hogy a budapesti Ferencrendiek templomában naponként mondanak szentmisét az elesett hősökért. Örülünk, hogy a csanádi püspök felhívta hívei figyelmét, hogy plébániájukon az évnek egy napját szenteljék az elesett hősöknek. De örömünk igazán teljes csak akkor lesz, ha mi is odaajándékozunk hozzájárulásunkat. Ezt pedig megtesszük azzal, ha az első keresztyének kegyeletes és szent szokását meghonosítjuk.

Az első keresztyének a halotti szentmisével összekapcsolták és felajánlották szentáldozásukat is az elhunyt lelkek üdvéért. Ez igazán krisztusi vonás az ősegyházban. Ebben valóban kifejeződött és megvalósult a krisztusi szózat: «Arról ismernek meg benneteket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz.» Jámbor keresztyén családokban ma is meg van a kegyeletes szokás, hogy szeretteik halála évfordulóján a szentáldozáshoz járulnak. Ez üdvös és szent szokást akarja újból meghonosítani és állandósítani az *áldozók szövetsége az elhalókért*, más szóval *a szenvedő lelkek eucharisztikus apostolsága*. A szövetség tagjai megígérik, hogy az elhunyt társulati tagnak temetése napján és az első évfordulón szent áldozásukat felajánlják a megboldogultért. A temetkezési egyletek tisztességes temetést biztosítanak a tagoknak, ez apostolság az örök élet számára többet ad.

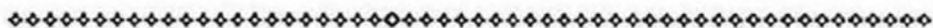
Nagy előnye az apostolságnak, hogy a tagok halálát a plébános nyilvánosan is kihirdeti a templomban, figyelmeztetve a tagokat szeretetbeli köteleységükre. Mily sok imában lesz így részünk! Milyen megnyugvás, ha halálos ágyunkon meg lesz a reményünk, hogy holtunk után oly sokan fognak érettünk imádkozni! Emelhetnénk-e hőseinknek is szebb emléket, mintha *minden egyes plébánián* megalakítanánk ezen apostolságot? Mily sok vigasztalást fognak találni ebben a szövetségben a hadiárva és özvegyek! Milyen kedves, igazán testvériesen összekötő kapocs lesz ez a szövetség a hívek között! Mily szépen munkáljuk ezzel úgy mások, mint önmagunk örök üdvösségét!

Halottak napján a plébános a szószékről felolvassa abban az évben elhunytak neveit, kikért azután közösen elmondják, elimádkozzák a szö-

vetség közös imáját. A szövetség bevezetése a lehető legegyszerűbb és legkönnyebb. Egy kis füzet is már megjelent róla; bő ismertetést nyújt az egészről.*

Egy levél van előttem. Roth Arnold, ki októberben hősi halált halt, írta szüleinek. Az innsbrucki Korrespondenz des Priestergebetsvereines novemberi füzetében meg is jelent. A levélben arra az eshetőségre, ha elesik, elbúcsuzik szüleitől. Hálát ad nekik nagy szeretetükért, fáradozásukért, gondjaikért, amiket reá fordítottak. Kéri őket, ha esetleg nem térhet már vissza, úgy ezt az áldozatot is hozzák meg Istennek és a hazának. Különösen édesanyját kéri, hogy vigasztalódjék, tekintsen a kereszt alatt a fájdalmas Szüzre, mint tartja ölében isteni Fiának holttestét. Utolsó kívánsága az, hogy ezentúl is buzgón tartsák meg Jézus szent Szive vasárnapját és járuljanak gyakran a szentáldozáshoz és szentmisére; lehetőség szerint tegyék meg mindkettőt mindennap. Milyen meghatóan komoly figyelmeztetés, hogy a szentáldozás kegyelmeiben, áldásaiban szenvedő testvéreinket részesítsük. Ne engedjük ellankadni buzgóságunkat, mert «üdvös és szent dolog a megholtakért imádkozni.» Az Úr áldása lesz buzgóságunkon, ha az egyesülés, a szövetkezés, az apostolság nagy áldásaival, sok áldozásával és imájával iparkodunk megkönnyíteni úgy mások, mint önmagunk mennyországba jutását.

Dr. Wéber Pál.

Bőjti tárca.

SZERETNÉK Demosthenes lenni, hogy szavaim lángostorával végig korbácsolhatnám ezt a szibarita nemzedéket, mely Istent, vallást megvetve, bolondságból örültséget csinál és Bacchusnak oltártüzet gyújt, hogy elfeledje kínszenvedését annak az Istennek, aki meghalt érettünk a keresztfán.

Valóban gyászos korszak!

Nem lehet eléggé sötét színekkel festeni annak szenvedélyeit, bűneit, könnyelműségét!

Csak zene és tánc és multság és élvezet!

Ez az Isten, ez a vallás, ez a haza, ez a becsület, ez az élet, ez minden!

Élvezni, mulatni!

* Das Sterbekommunionbündnis oder Eucharistisches Armenseelenapostolat. Verlagsanstalt Tyrolia. Innsbruck. 1915. 22 oldal. Ára 14 fillér.

A római pogányok orgiái ismétlődnek közöttünk!

Azok az orgiák, amelyeknek soha sem volt végük, hanem mindig tartottak az év első napjától az utolsóig, hogy aztán újra kezdhessék a dáridókat.

De ezek az orgiák, ezek a dáridók megölték a római erkölcsöket és az erkölcsökkel együtt megölték az egész római birodalmat!

De a rómaiakban legalább volt őszinteség, becsületesség bevallani, hogy ők nem hisznek sem Istenben, sem jövő életben.

Volt becsületességük arra, hogy nem alakoskodtak, nem álszenteskedtek és nem akarták megcsalni az Istent és az embereket!

Amint érezték, úgy éltek s amint gondolkodtak, úgy cselekedtek!

Megromlott volt gondolkozásuk, erkölcstelen volt érzésük, rossz és bűnös volt életmódjuk, de nem voltak kétszínűek, nem voltak két-kulacsosak.

A mi hipokritáink egészen másként cselekszenek.

Égre, földre esküsznek, hogy ők jó keresztények, affektálnak vallásosságukkal, mert hisz a vallástalanság esztelen és izetlen dolog egyáltalán, azzal tehát nem dicsekedhetnek; hanem vegyük csak életmódjukat.

Keresztények lennének ugyan, mert hisz megkeresztelkedtek, de életmódjukban, erkölceikben, gondolkozásukban pogányok!

Bőjt?

Mit nekik bőjt?

Nevetséges dolog!

Hát az egyik nap nem olyan, mint a másik?

Hát a tánc, a multság változtat valamit az emberen?

Lárifári!

Hisz elmegyünk a templomba s ezzel, úgy hisszük, eleget teszünk keresztény kötelességünknek.

Hol van a Szentírásban megírva, hogy a tánc bűn?

Ha pedig a Szentírás, nem tiltja a táncot, következik, hogy nem tiltja a multságot sem.

Ha tehát az Isten nem tiltja a multságot, akkor világos, hogy a multság nem bűn!

Hogy az egyház tiltja, hogy a papok, a barátok ez ellen prédikálnak, — a bőjti multságok ellen — nos, ez nem számít.

Hiszen a bőjti gyászt megtarthatjuk a templomban.

Ez untig elég.

Beföldjük oltárainkat, gyászos színű öltözéket vesz magára a pap — nos, kell-e még ennél is több?

Miért ne táncolhatnák bőjtben is.

Mi a bőjt?

Egy kalendáriumi fogalom!
Kinek imponál a kalendárium?

A vénasszonyoknak, meg a buta parasztoznak.

Mi különbség van hamvazó szerda, meg a farsangi napok között?

Az a kereszt talán, ami a kalendáriumban, a nagybőjti szezonban kalendáriumi divattá lett?

És — ha eljön a nagypéntek, majd elmegyünk a templomba — aztán jó lesz minden!

Addig pedig húzd rá cigány, járja a tánc, éljen az élvezet és multság!

Ez a modern világbölcsészet filozófiája, ez a gyakorlati vallástalan-ság, mely annál veszedelmesebb, minthogy sima szavakkal hizelgi be magát a lelkünkbe s sziréni hangokkal csábítja a rosszra amúgy is hajlandó lelkünket a — *bűnre!*

Szomorú bőjt, szomorú idő.

Szomorú emléke a vallástalan élvezethajhászatnak.

Évről-évre mindinkább igyekezzenek a modern epikureusok a szent bőjt vallási jellegét megsemmisíteni.

S ma már odajutunk, hogy hétről-hétre, napról-napra szól a zene, pereg a tánc s multságból-multságba, bálból-bálba szédelgünk veszett örültséggel... mert *Krisztus?* — az semmi.

Hanem *Bacchus*, a részeg, a csörgős sipkás *Bacchus*, az a társadalom plánétája, az az *Isten*, annak élünk és annak szolgálunk.

Persze, hogy ilyen farsang aztán a társadalmat oda vezeti, ahova *Nabukodonozor* jutott.

A gyepre, melyen nem csak táncolt, hanem még abrakolt is!

Ha aztán jön az ég haragja, ha jön az Isten büntetése: a földrengés, a kolera, a *háború*, az éhség, a vízár — akkor-akkor — azt hiszed talán, hogy az Istenhez térnek?

Dehogy!

Olyan nincs!

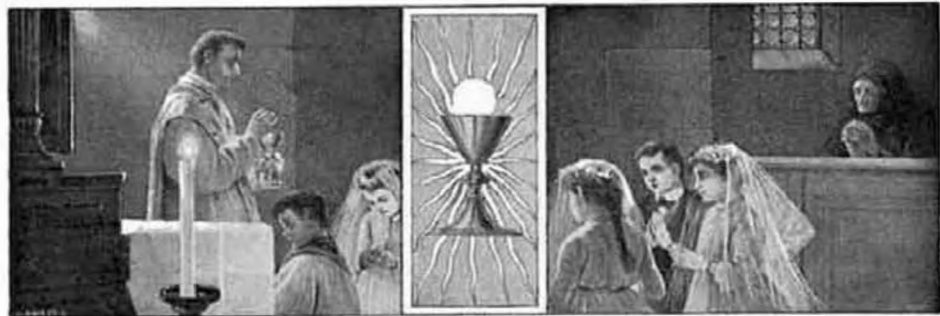
Táncolnak a kolerások, meg az inségesek javára!

Mert az Istentől elszakadt humanizmus csak magának tud jót cselekedni s amikor azt mondja, hogy jótékonytságot cselekszik — hazudik.

Táncol a nyomorult s mások szenvedése, nyomora neki csak titulus arra, hogy mulathasson!

Fr. Tarzicius.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Negyvenóra-ájtatosság.

DIKOR Isten tíz csapással verte az egiptomi népet, három napig nagy sötétség borult egész Egiptomra. Gessen földjén azonban, ahol a választott nép tértózkodott, tündökölt a nap.

Ezen bibliai eseményre azon alkalomból emlékszünk vissza, hogy közeledik farsang utolsó-három napja, amikor is a földre megint egiptomi sötétség szokott borulni: a halálnak árnyéka, a bűnnek vak sötétsége, Gessen földjén azonban: a templomoknak szentelt falai között e három napon is tündöklék a Nap és misztikus verőfényvel ragyog a «lux mundi», a «világ világossága»: a szentségi Jézus.

A világ fiai a farsang három utolsó napját Bacchusnak szentelik és Vénus oltáira hintenek tömjént, a világosság fiai, Jézusnak barátjai pedig a templomoknak világosságába sietnek, hogy élő hitüknek tömjénilletével nyujtsanak satisfacciót a megalázott Jézusnak és az engesztelő szeretetnek csókjaival illessék Jézusnak megsebzett lábait.

A megbántott Jézusnak kiengesztelésére alapított a negyvenóra-ájtatosság, melyről a következőket tesszük közzé:

Az Oltáregyesület az Örökimádás-templomban (Budapest, IX., Üllői-út 75—77. sz.) a hamvazószerda előtti három napon, azaz március 5-én, 6-án és 7-én szentségimádással egybekötött, úgynevezett negyvenóra-ájtatosságot tart.

Az ájtatosságok sorrendje a következő:

Vasárnap (első nap) reggel 7 órakor kitétetik a legfölségesebb Oltáriszentség és éjjel-nappal kitéve marad mind a három napon át.

Naponkint reggel 6 órától este 8 óráig marad nyitva a templom a szentségimádást végző közönség számára. Szentmisék lesznek naponkint 6, 7, 8 és 9 órakor; vasárnap ezenkívül még 10, 11 és 1/212 órakor.

Naponkint délután 5¹/₄ órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

A szentbeszédeket főtisztelendő Wéber Pál tartja.

Kedden délután 5 órakor befejező ájtatosságok tartatnak és pedig: szentbeszéd, litánia, körmenet a templomban a legfölségesebb Oltári-szentséggel, végül hálaadó «Te Deum».

A három napon át *óránként jelt adnak* a haranggal. Az előjegyzett imádók az adott jelre a térdeplőkhöz mennek és fölváltják az ott levőket. A templomban mély csendet és a körmenet alkalmával helyet kérünk a körmenet számára. A körmenet alatt csak üvegburával védett gyertyákat szabad használni.

A hiveket, főleg az Oltáregyesületnek és egyéb kath. egyesületeknek tagjait kérjük, hogy a három napon át minél többen járuljanak a szent-ségekhez, annál is inkább, mert ezen ájtatosság alkalmából a 40 órai imádással egybekötött teljes búcsut is elnyerhetik.

A térdeplőkön végzendő imádásórákra a portánál (IX., Üllői-út 77. sz.) lehet beiratkozni.

Venite, adoremus!

Budapesti országos központ.

Választmányi ülés. Oltáregyesületi választmányi ülés tartatott f. é. február hó 14-én. Jelen voltak: Kánter Károly prelátnok, igazgató, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, társelnök, Kiss Aladárné, másodelnök, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, özv. Návay Kálmán né v. tagok, a zárdatitkárnő és Horváth Rezső lelkész-szerkesztő.

Elnök, Öexcellenciája a családjában történt gyász miatt, gróf Cziráky Lujza és Ghyczy Ida betegség miatt meg nem jelenhettek.

Igazgató üdvözlővén a választmányt, bemutatja a lelkészváltásról szóló okmányt és a lelkész feladatokat körvonalazva üdvözlő az új lelkészt és működésére Isten áldását kéri. A megleghangú üdvözlésre Horváth Rezső lelkész meghatva mondott köszönetet.

Az Oltáregyesület térfoglalásáról számolt be ezután az igazgatói jelentés. Eken Varga József plébános buzgólkodása folytán 105 taggal fiókoltagyesület alakult, ami örömmel vétetik tudomásul.

Bösch Ferenc börsönyi plébános egy kelyhet bocsájtott Öemenciájának rendelkezésére, melylyel a bibornok-hercegprimás az Oltáregyesülethez érkezett kérvények figyelembevételével fog disponálni.

Megbeszélés tárgyait képezték ezenkívül a havi bevételek és kiadások, valamint a negyvenórás ájtatosság.

A választmányi ülés után fél öt órakor terjesztő ülés tartatott.

Havi program. Márciusban a rendes délutáni ájtatosságnál, mindennap Szent-József litániáját mondjuk el a lorettói litánia helyett.

Március 12-én, mint a hónap II. vasárnapján az oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise, közös szentáldozással; d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és áldás.

Március 13-án d. u. 4 órakor választmányi ülés, 1/25 órakor terjesztőnöi ülés lesz.

Anagybőjti szentbeszéd az Örökimádás-templomban minden szerdán 1/46 órakor fognak megtartatni.

Visszapillantás. A január hó 22-től 30-ig tartott Engesztelő Kilenced alatt az Örökimádás-templom, főleg az esti ájtatosságnál, zsúfolásig megtelt hívőkkel és nagy lelki élvezettel hallgatták végig a ft. Pater Martinovich által tartott szentbeszédet, melyeknek tárgysorozata a következő volt: 1. Az engeszteléshez áldozat kell. 2. Az engesztelés és a halálos bűn. 3. Az engesztelés és a gyónás. 4. Az engesztelés és a szentáldozás. 5. Az engesztelés az emberi tekintetnek megvetése által. 6. Az engesztelés az ima által. 7. Az engesztelés a felebaráti szeretet által. 8. Az engesztelés az apostolkodás által. 9. Az engesztelés az anyaszentegyház iránti szeretet által. Közös szentségimádást tartottak a novéna alatt: 23-án a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja és a Szent Anna kongregáció; 26-án a Hétfájdalmú Szűz kongregációja; 30-án a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja és a gyermekek. A Ranolder-intézet növendékei osztályonként tartottak közös imaórákat.

P. Martinovich S. J. a budapesti orsz. központi Oltáregyesület kise-

gítőkórházában elhelyezett katonák részére az engesztelő kilenced-folyamán, január hó 29-én d. e. 10 órakor szentbeszédet és áldást tartott. A sebesült hősök az ájtatosságra nagy számban, aranyhimzéses, hófehér Jézus Szíve-zászlóval jöttek, mely a Maria Reparatrix-zárdában készült. Azzal a komoly áhítatukkal és buzgóságukkal, mélyen az eucharisztikus Jézus előtt térdepeltek ezek a harcok viharában edzett marcona katonák, emlékeztettek a kafarnaumi századosra és arra a másikra, ki a kereszt tövében tette le a professio fideit, mondván: Ez valóban Isten fia volt!

Nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy a budapesti orsz. központi Oltáregyesület és a Maria Reparatrix-zárda a hadbaszállt katonák részére a háború óta 7 elegáns, szép kivitelű zászlót ajándékozott. Ebüszke lobogók most merre lehetnek, hol, merre járhatnak? Hogy ha megtépve is erdők sűrűjében és belepve úttalan-utaknak porától, puspakor füstjétől, de győzelmi babérral övezve vajha a tavaszra visszatérhelnének az ország szívébe és a zászlók alatt vajha tombolhatna a győzelmi ének, hogy: Éljen a béke!

Nagybőjti lelkigyakorlatok. Február 20-tól 27-ig a Szent Anna kongregáció számára. Tartja Horváth Lajos, lazarista atya.

Március 8-tól 12-ig, az Oltáregyesület választmánya és a Keresztény Anyák Kongregációja számára. Tartja ft. P. Martinovich. *15-től 19-ig,* a Hétfájdalmú Szűz Kongre-

gációja és az *Oltáregyesület terjesztőnői* számára. Tartja egy Jézustársasági atya. 22-től 26-ig, a «Virgo Reparatrix II.» kongregációja számára. Tartja egy Jézustársasági atya. 29-től április 2-ig, a «Virgo Reparatrix III.» kongregációja számára. Tartja egy Jézustársasági atya.

Április 9-től 18-ig, az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás-templomban. Tartja egy lazarista atya.

Nagybőjti szentbeszéd az Örökimádás-templomban. Dr. Hanauer Á. István apát, a budai Szent-Imre-Kollegium igazgatója nagybőjt szerdán d. u. 5¹/₄ órakor bőjti szentbeszédet tart. E bőjti prédikációk bőjti első vasárnapját követő szerdán kezdődnek.

Tartalomjegyzék az 1915. évfolyamról ápr. 1-én fog megjelenni.

Mozi. A *budapesti orsz. központi Oltáregyesület kiségitőkórházában*, ahol a háború kezdete óta állandóan 100 sebesült és beteg katona részesül gondos ápolásban, február hó 2-án vallásos tárgyú mozielőadás tartott. Ezúttal a rózsafüzér-imádság titkai kerültek vászonra. A bibliás szépségű veftett képekhez Farda Ignác hitoktató, kiségitő-lelkész fűzött szakszerű magyarázatokat.

A komoly, vallásos tárgykörben mozgó képsorozat humoros tárgyú mozgóképek követték. Előadás után a katonák között szeretetadományok osztattak szét, ami a vitézek sorában élénk örömet keltett.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. január hóban befolyt adományok :

Szabó Imre 12 f., Bukhala József 12 f., Banga János 12 f., Pataki Imre 12 f., Kitter Maris 12 f., Bösze Mária 12 f., Vlaskó Margit 12 f., Lukács Matild 12 f., Berkovics Róza 12 f., Szakács Róza 1 K, Pataki Ferenc 3 K, Pataki Ferencné 3 K, Bergmann Károlyné 2 K, Vél Margit 12 f., Skara Mária 1 K, Jónás Luiza 24 f., Simacsek Margit 24 f., Berner Ágnes 24 f., Berger Borbála 1 K, Szarvas Klára 24 f., Nojé Róza 12 f., Spolnik Adél 12 f., Spolnik Irén 12 f., Tóth Viktória 12 f., Takács Gizella 12 f., Szépkuti Erzsébet 12 f., Szépkuti Mária 12 f., Bohusz-láv Józsefné 40 f., Hergérth Szeréna 4 K, Posztoszy Ivánné 2 K, Csányi Julia 12 f., Cohen Adrienne 2 K, Szemán Jánosné 40 f., Steinkugler Edéné 1 K, Gál-szécsi tagok 17.56 K, Kistapolcsányi tagok 136.68 K, Borsós Laura 12 f., Lebens-gut Ferencné 2 K, Nagytapolcsányi tagok 10 K, Kajnoka Mihályné 2 K, Kratoch-vil Jánosné 2 K, özv. Kapisinczy Ervinné 2 K, Gödölle Emma 1 K, özv. Eckhardt Károlyné 1 K, Oberfrank Róza 24 f., Beck Mária 12 f., Czura Terézia 2 K, Szegh Erzsébet 3 K, Kusznák Jánosné 24 f., Mészáros Róza 12 f., Ozorák Margit 12 f., Bodó Gizella 12 f., Bartonek Lenke 12 f., Erényi Erzsé 12 f., Keimrath Mária 24 f., Takács Mária 12 f., Koszternyik Mária 24 f., Belochrad Aranka 12 f., Sirger

Ilona 12 f., Tóth Karolin 1 K, Kuber Mária 1 K, Egerfőgyházmegyei tagok 800 K, Bőczén Gyuláné 3 K, Muzslai tagok 16 K, Kőbányai tagok 91.38 K, Szentner Józsefné 2 K, Juhász Teréz 4 K, Gammel Irma 10 K, Gammel Ferika 4 K, Csekó Irma 12 f., Balázné Bolgár Ilona 4 K, öz. Mariel Lajosné 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Sándor Margit 12 f., Sándor Juliska 12 f., Prohászka Istvánné 2 K, öz. Kerecsényi Ferencné 10 K, Albert György 20 K, Hausler Márton 2 K, Pataki Erzsébet 12 f., Nagy Etel 12 f., Vinczen Mária 2 K. Müller Mária 4 K, Göncz Jánosné 5 K, Czinkel Erzsébet 40 f., Selyem Julis 30 f., Kraemer Gézőné 20 K, Löffler Emilné 4 K, Löffler Mária 2 K, dr. Márk Pálné 5 K, Illés József 1 K, Safranszky Anna 2 K, Magyar Erzsébet 2 K, Weidinger Nándor 13 f., Weidinger József 24 f., Szárnyas Dániel 13 f., Merkl Anna 60 f., Kotel Gergelyné Kecsk. 3 K, Egei és szaltnyai tagok 32.15 K, Berkes Kálmánné 10 K, Vaszkó Irma Sajószentpéter 1 K, Szabó Mária 1 K, Németh Aranka 12 f., Weissenberger Irma Eperjes 4 K, öz. Katura Albertné 24 f., Matyók Karolin 1 K, Pósz József 12 f., Pósz István 12 f., Kiss György és neje Pázmándfalvi 1 K, Pázmándfalvi tagok 5 K, Míka Ferenc 1 K, Niessenberger Irma 5 K, Fuchs Péter 10 K, ft. Weber Pál 100 K, Izabella főhercegnő ő cs. és kir. fensége 140 K, báró Hornig Károly bíboros-püspök 1000 K, Stromszky Matild és anyja Szentjános 8 K, Vágfarkasdi tagok 48.48 K, Abendhauser Mária 2 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Gagoretz Mária 1 K, Kleineisel Jánosné 1 K, Broskó Józsefné 1 K, Fridrik Ernőné Keszthely 2 K, Szabó Sándorné 40 f., Metykó Jánosné 4 K, Pichler Jánosné 2 K, Petz Róza 2 K, Hontszobi tagok 49.05 K, Nógrádbussai tagok 22.20 K, Barát Mihályné 4 K, Hugai Mária 4 K, Kusztó Anna Nagyobrácz 1 K, Fehér Antalné 4 K, Csoporti Lajos Gölniczbánya 1 K, Köthen Alajosné és családja 4 K, Fekete Ernőné 1 K, Schieberna Julia 2.60 K, Schurtl Gabriella 2.40 K, öz. Németh Károlyné 60 f., Tordai Grail Erzsé 5 K, öz. Ott Ignácné 6 K, Vincze Anna 12 f., gróf Zselénszky Róbertné Temesújfalui 5 K, Handrus Antalné Pestújhely 4 K, Medgyessy Vilma 24 f., Hunyady Janka 12 f., Hóra Erzsébet 12 f., Sevecsek Julia 12 f., öz. örgróf Pallavicini Edéné 100 K, herceg Hohenlohe Klodvigné 20 K, öz. Weisz Gyuláné 4 K, Zboray Hanna 2 K, Szilágyi Lajosné terjesztőnél által: Haág Mária 2 K, Heckmann Anna 2 K, Gehrum Cecilia 2 K, Gehrum Katalin 2 K, Gehrum Johanna 2 K, Tretter György 2 K, Tretter Györgyné 2 K, Haderspeck Erzsébet 2 K, Belényi Györgyné 5 K összesen 20 K; dr. Zboray János 2 K, báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, báró Pongrácz Julia Törökbálint 2 K, Tihanyi Béláné 10 K, Madaras Józsefné 10 K, Brauch János 10 K, Proks Vilmosné 2 K, Madaras József 2 K, Tausch Hermin terjesztőnél által: Paska Mária 24 f., Barabási Anna 24 f., dr. Somlay Sándorné 10 K, öz. Papp Lajosné 4 K, öz. Planer Antalné 4 K, öz. Sólyom Imréné 24 f., Némethy Ervínke 1 K, ifj. Polcz József 24 f., Polcz Józsefné 24 f., Pittfor Jánosné 24 f., Balla István 24 f., Balla Mici 24 f., Balla Annus 24 f., Balla Erzsé 24 f., öz. Matheidesz Istvánné 10 K, Igersic Gizella 2 K, öz. Simay Jánosné 4 K, Salamon Malvin 24 f., Tausch Hermin 2 K, összesen 39.64 K; Kegli Gizella terjesztőnél által: Vágó Antal 2 K, Weidinger Györgyné 4 K, Kelemen Antalné 3 K, öz. Sustrovics Antalné 2 K, Gudeines Anna 3 K, öz. Merkenberger Józsefné 4 K, Mencil Mária 2 K, Günther Tivadarné 4 K, Begány Józsefné 2 K, Gömöri Róza 1 K, Anhammer Anna 2 K, Minye Ilona 6 K, Minye Luiza 2 K, Kégl Gizella 2 K, össze-

sen : 39 K ; Skerlecz Cara bárónő terjesztőnő által : Terk Angela 60 f., Neukirchner Magdolna 40 f., Miklin Emma 50 f., Seebacher Karolina 60 f., összesen 2.10 K ; Lowell Matild terjesztőnő által : Paál Róza 2 K, Szabó Margit 2 K, Gretti Mária 1 K, Sándor Irén 1 K, Simon Margit 40 f., Lanzerits Margit 2 K, összesen 9 K ; Gyulai Béla és neje Resiczabánya 1 K, báró Mannsdorff Gézáne Kisvelence 16 K, Hofer Ferenc 2 K, Hofer Ferencné 2 K, Aigner Anna 1 K, Domenis Mária 2 K, Nagy Antalné 2 K, Hermann Anna 24 f., Gensky Ilona 1 K, Vörös Aranka 50 f., Lorenz Adél terjesztőnő által : Dobrovsky Stefánia 2 K, Humann Margit 1 K, Szalay Gizella 2 K, Quint Józsefné 1 K, Kresztits Mariska 3 K, Lorenz János 1 K, Lorenz Mária 1 K, Lorenz Adél 2 K, összesen 13 K ; Szimői tagok 40 K, Szombathelyegyházmegyei tagok 325 K, Sztancsafalvi tagok 11.38 K, Sztancsafalvi tagok 12.52 K, Schmierer Jozefa 2 K, Alsópéli tagok 30 K, Pfaff Teréz Nagykanizsa 2 K, öz. Gyenge Gyuláné Mármarosziget 4 K, Cseray Zsuzsanna 1 K, Kis Ilona 12 f., Fölser Adrienne 12 f., Csákvári Julia 12 f., gróf Serényi Imrené Somogyvár 10 K, Tomaschek Józsefné 4 K, Tomaschek Augusztia 24 f., Péter Fanny 2 K, Orosz Imréné 2 K, Vincze Rozália 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Széll Pálné 2 K, Horváth Vilmosné 2 K, Sebestyén Mária 60 f., Wurzinger Mária 1 K, Nagy Anna 1 K, Zwickl Jozefa 1 K, Lukics Anna 1 K, Florián Aloys 1 K, Posch Borbála 1 K, Komperz Anna 1 K, Schuller Teréz 1 K, Korpács Anasztázia 1 K, Dér Teréz 1 K, Wiesenpart Alojzia 1 K, Schreil Jánosné 6 K, Pollák József 12 f., Nyitra-nagykéri tagok 40 K, Pilingi tagok 11.22 K, Nyitra-nyegyedi tagok 12 K, Lichten-eckert Teréz 4 K, Bánó Józsefné 20 K, öz. Huszár Miklósné 10 K, Merger Aranka 24 f., Schubert Ferenc 1 K, Mihálka Jánosné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Slonics Mihályné 1 K, Száger Ilona 12 f., Musza István 2 K, Paburka János 12 f., gróf Györy Teréz 10 K, Valkó András 1 K, Novák Mária 24 f., Novák Anna 12 f., Tán-czos Istvánné 2 K, öz. Mészáros Alajosné 6 K, Mazuteskó Klára 1 K, Mihok Mihályné Hidasnémeti 1 K, Stupák Endréné 2 K, Pannuska Erzsébet 12 f., Pan-nuska Anna 12 f., Nemes Károly 1.20 K, Nemes Károlyné 1.20 K, Szemők Sámuelné 1 K, Sarovicz Pál 1 K, Temetvényi tagok 16.80 K, öz. Cserháti Jánosné és csa-ládja Jászfényszaru 1 K, Linczi tagok 10 K, Tibolddaróczi tagok 7.02 K, Herczeg Erzsébet 1 K, Tarnamérai tagok 5 K, Blahó Regina Tarnaméra 1 K, Dedinszky Mihályné 40 f., Kovács Mihályné 40 f., Kóczán Lászlóné 4 K, Gyovay Mariska 2 K, Jantsits Mária 1 K, Horvát Kálmánné 6 K, Landorfer Konrádné 5 K, Koko-vay Ilona 2 K, Blaskovics Irma 2 K, Blaskovics Ida 5 K, Hönig Ferencné 2 K, gróf Pálffy Anna 40 K, öz. Ondrejovich Lászlóné 2 K, Neubrandt Winkler Paula 8 K, öz. Beliczay Jánosné 1 K, Szabó Terézia 2 K, Spoter Luiza 2 K, Rovik Zsó-fia 24 f., Prasznovszky Gézáne 10 K, Deteki tagok 31 K, Kassamindszenti tagok 100 K, Fehér Etel 12 f., Bálint Margit 12 f., Keil Mária 2 K, Bodrogkereszturi tagok 17.86 K, Laczkó Ida 1.64 K, Ragányi Gézáne 2 K, Schotola Ernőné 2 K, dr. Mézna Tivadarné 6 K, Szűts Lajosné Nagybecskerek 1 K, Szekerész Jánosné 1 K, öz. Bobis Ignácné 2 K, Kozák Antalné 2 K, Bálint József 12 f., Beszterce-bányaegyházmegyei tagok 1600 K, Ferenc Anna 4 K, Tanacsics Ilona 12 f., Trenka Jozefin 2 K, Bokor Margit 2 K, Ferenczy Istvánné 2 K, Ondó Ferencné 1 K, Vargha Istvánné 1 K, Illésy Gyuláné 2 K, Vitár Julianna 2 K, Kóbor Veronika 6 K, Felső-oszkói tagok 70 K, Magyarpécskai tagok 21.24 K, Pobedényi tagok 40 K, gróf Zichy Ödönné 20 K, gróf Bethlen Irma 5 K, Bartl Malva 10 K, öz. Hátvani

Lajosné 1 K, Alsópéli tagok 15 K, Német Irén 12 f., Paburka Piroska 24 f., Gemeiner Mária 12 f., Grabecz Mária 2 K, Német Erzsébet 12 f., Jónás Adolfné 3 K, Szilágyi Julianna 1 K, Futó Istvánné 1 K, Csikszentgyörgyi tagok 24.04 K, Györfffy Kálmánné Atkár 4 K, Helka M. Garamszőlős 12 K, Kincsek Teréz 1.50 K, Tomory Erzsébet Munkács 1 K, Mészáros Teréz 12 f., Rozmann Ilona 12 f., Merráth Károly 1 K, Szalay József 1 K, Balhásy Vendel 1 K, Jancsó Irma 1 K, Kál Nándor 1 K, özv. Demeter Sándorné 2 K, Névery Károlyné 2 K, Farkas Károlyné 2 K, Szlavicek Erzsébet 12 f., Gaál Rozália 1 K, Pálkatona Mártonné 2 K, Börcsök Anna Debreczen 6 K, Szlabicek Irén 12 f., Csajkás Menyhértné 1 K, Selmezbányai tagok 21 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
 az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K	20 f.
Börkötés, vörösvágás, tokkal	5 "	60 "
Börkötés, aranyvágás, tokkal	6 "	60 "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	60 f.
Börkötés, vörösv., tokkal ...	6 "	— "
Börkötés, aranyv., tokkal ...	7 "	50 "
Borjúbör-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ...	8 "	50 "

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	60 f.
Börkötés, vörösvágás, tokkal	6 "	60 "
Börkötés, aranyvágás, tokkal	8 "	— "
Borjúbör, párnázva, kazettával	9 "	— "
Borjúbör, hordozható tokkal	18 "	— "

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.**

K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K	— f.
Chagrénbörkötés, aranymetszet	3 "	— "
Chagrénbörkötés, vörösmetszet	2 "	70 "
Borjúbör, aranymetszet ...	5 "	— "

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
 öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K	— f.
Börkötés, vörösvágás, tokkal	6 "	60 "
Börkötés, aranyvágás, tokkal	8 "	— "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ...	5 K	— f.
Börkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal	7 "	60 "
Börkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal	9 "	— "
Borjúbör, bindrefűzve, aranyvágás párnázva, kazettával	12 "	— "

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel.

A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.